

SPOTKANIE RADY EUROPEJSKIEJ W LIZBONIE

23-24 marca 2000 r.

WNIOSKI PREZYDENCJI

W dniach 23–24 marca 2000 r. w Lizbonie odbyło się specjalne posiedzenie Rady Europejskiej. Najważniejszym celem obrad było opracowanie nowej strategii dla Unii, strategii prowadzącej do zwiększenia zatrudnienia, reform gospodarczych i do osiągnięcia większej spójności społecznej, z wykorzystaniem gospodarki opartej na wiedzy (*knowledge-based economy*). Na początku spotkania miała miejsce krótka wymiana opinii na temat głównych punktów porządku obrad z Nicole Fontaine przewodniczącą Parlamentu Europejskiego.

I. ZATRUDNIENIE, REFORMY GOSPODARCZE I SPÓJNOŚĆ SPOŁECZNA

STRATEGICZNY CEL NA NAJBLIŻSZE DZIESIĘCIOLECIE

Nowe wyzwanie

1. Unia Europejska stoi w obliczu przemian wynikających z globalizacji i wyzwań nowej, opartej na wiedzy gospodarki. Dotyczy to wszystkich aspektów życia i wymaga radykalnej transformacji europejskiej gospodarki. Unia musi nadać tym wszystkim zmianom taki kierunek, który będzie zgodny z przyjętymi wartościami oraz przyjętym modelem społecznym, a także musi uwzględnić zbliżające się rozszerzenie.
2. Szybkie, a nawet więcej – wciąż wzrastające tempo zmian oznacza dla Unii konieczność wykorzystania każdej pojawiającej się szansy. Uzasadnia to potrzebę określenia przez Unię jasnego, strategicznego celu oraz uzgodnienia odważnego programu tworzenia infrastruktury umożliwiającej rozwój wiedzy, będącej zachętą do aktywniejszej wynalazczości, do reform gospodarczych oraz do modernizacji systemu opieki społecznej i systemu edukacji.

Mocne i słabe strony Unii

3. Sytuacja makroekonomiczna Unii jest obecnie najlepsza od przeszło dwudziestu lat. W wyniku ukierunkowanej na stabilizację polityki pieniężnej, wspartej rozsądną polityką podatkową, dzięki której miarkowane są żądania płacowe, inflacja i stopy procentowe zaś są niskie, deficyt sektora publicznego został w istotny sposób ograniczony, a bilans płatniczy UE jest korzystny. Wprowadzenie euro zakończyło się sukcesem, przynosząc europejskiej gospodarce oczekiwane korzyści. Kończy się też tworzenie rynku wewnętrznego, co daje konkretne korzyści zarówno konsumentom, jak i przedsiębiorstwom. Zbliżające się rozszerzenie Unii zapewni nowe możliwości wzrostu gospodarczego i zatrudnienia. Unia ma, generalnie biorąc, dobrze wykwalifikowaną siłę roboczą, jak również systemy opieki społecznej w poszczególnych krajach członkowskich są w stanie, oprócz wypełniania podstawowych zadań, zapewnić stabilne oparcie dla przekształceń strukturalnych, których celem jest społeczeństwo oparte na wiedzy. Nastąpił powrót do wzrostu gospodarczego oraz zwiększyła się liczba nowych miejsc pracy.
4. Jednak te mocne strony nie mogą przesłonić nam licznych słabości. Bezrobocie jest zbyt wysokie; ponad 15 milionów Europejczyków wciąż nie ma pracy. Sytuację na rynku

pracy cechuje niedostateczna aktywność zawodowa kobiet i osób starszych. W niektórych rejonach Unii występuje długotrwałe bezrobocie strukturalne; regionalne rynki pracy są wyraźnie zróżnicowane. Sektor usług nie jest w pełni rozwinięty, szczególnie dotyczy to telekomunikacji i Internetu. Powiększa się luka w umiejętnościach, zwłaszcza w sferze informatyki, gdzie coraz większa liczba stanowisk pracy nie jest obsadzona. Ze względu na obecną poprawę sytuacji gospodarczej jest to właściwy moment na podjęcie reform zarówno gospodarczych, jak i społecznych, które stałyby się częścią pozytywnej strategii, łączącej konkurencyjność ze spójnością społeczną.

Kierunek działań

5. Unia wyznaczyła sobie nowy strategiczny cel na najbliższe dziesięciolecie. Pragnie ona, mianowicie, stać się opartą na wiedzy, a zarazem najbardziej konkurencyjną i dynamiczną gospodarką na świecie, zdolną do systematycznego wzrostu gospodarczego, zapewniającą większą liczbę lepszych stanowisk pracy w warunkach większej spójności społecznej. Do osiągnięcia tego celu konieczna jest ogólna strategia, uwzględniająca:
 - przygotowanie się do przejścia do gospodarki i społeczeństwa opartych na wiedzy, a to dzięki realizacji takiej polityki, w ramach której uwaga zostanie zwrócona na społeczeństwo informacyjne oraz na badania i rozwój, jak również dzięki przyspieszeniu wdrażania reform strukturalnych, służących wzrostowi konkurencyjności i innowacyjności; działania te uzupełni zakończenie procesów związanych z budową rynku wewnętrznego;
 - modernizację europejskiego modelu społecznego, inwestowanie w tzw. kapitał ludzki oraz zwalczanie zjawiska marginalizacji społecznej;
 - troska o zapewnienie właściwych perspektyw gospodarczych oraz szans rozwoju poprzez prowadzenie odpowiedniej polityki makroekonomicznej.
6. Przyjęcie powyższej strategii powinno przywrócić warunki potrzebne do osiągnięcia pełnego zatrudnienia oraz umożliwić wzmocnienie regionalnej spójności w Unii Europejskiej. Rada Europejska uważa, że należy wyznaczyć cel, jakim jest osiągnięcie w Europie pełnego zatrudnienia w kształtującym się nowym społeczeństwie europejskim, które będzie bardziej sprzyjać indywidualnym wyborom dokonywanym przez poszczególnych obywateli – kobiety i mężczyzn. Jeżeli poniższe środki zostaną wdrożone przy zdrowej sytuacji makroekonomicznej, realne jest osiągnięcie w nadchodzących latach średniej stopy wzrostu gospodarczego na poziomie zbliżonym do 3%.
7. Strategia ta będzie realizowana poprzez doskonalenie istniejących programów, wdrożenie nowej, skierowanej do wszystkich zainteresowanych metody koordynacji na wszystkich poziomach, połączonej ze zdecydowanie silniejszym ogólnym nadzorem ze strony Rady Europejskiej, tak by zapewnić bardziej spójne, strategiczne i efektywne monitorowanie poczynionych postępów. Rada Europejska na corocznym wiosennym szczycie sformułuje odpowiednie wskazania i zapewni ich przestrzeganie.

PRZYGOTOWANIA ZWIĄZANE Z PRZEJŚCIEM DO GOSPODARKI KONKURENCYJNEJ, DYNAMICZNEJ I OPARTEJ NA WIEDZY

Spółeczeństwo informacyjne – oferta dla wszystkich

8. Przejście do gospodarki cyfrowej, opartej na wiedzy, w której impulsami rozwoju będą nowe towary i usługi, będzie mocnym bodźcem do wzrostu, do osiągnięcia większej

konkurencyjności oraz tworzenia nowych miejsc pracy. Co więcej, będzie też korzystnie oddziaływać na poziom życia obywateli oraz na stan środowiska. Aby w pełni wykorzystać tę szansę, Rada UE i Komisja Europejska są proszone o przedstawienie Radzie Europejskiej w czerwcu 2000 r. całościowego planu działań na rzecz e-Europy (*eEurope Action Plan*), stosując otwartą metodę koordynacji, uwzględniającą inicjatywy krajowe, w połączeniu z ostatnią inicjatywą Komisji na rzecz e-Europy, jak również z propozycjami zawartymi w informacji Komisji *Strategia tworzenia nowych miejsc pracy w społeczeństwie informacyjnym*.

9. Przedsiębiorstwa i obywatele muszą mieć dostęp do stosunkowo taniej, zapewniającej światowe standardy łączności oraz do szerokiego zakresu usług. Każdy obywatel musi nabyć umiejętności niezbędne do życia i pracy w społeczeństwie informacyjnym. Za pomocą właściwych metod należy przeciwdziałać wykluczeniu jakiegokolwiek podmiotu z możliwości dostępu do informacji. Walka z [informatycznym] analfabetyzmem musi być coraz bardziej zdecydowana. Szczególną uwagę należy poświęcić ludziom niepełnosprawnym. Technologie informatyczne mogą służyć ożywieniu rozwoju miast i wsi oraz promocji przyjaznych środowisku technologii. Twórcy informacji przyczyniają się do powstania swoistej wartości dodanej w sferze europejskiej różnorodności kulturowej. Administracja publiczna na wszystkich szczeblach powinna rzetelnie podejść do możliwości wykorzystania nowych technologii i w najskuteczniejszy sposób ułatwić dostęp do informacji.
10. Wykorzystanie całego potencjału Europy w dziedzinie informatyki zależy od stworzenia warunków dla elektronicznego handlu oraz Internetu, tak by Unia mogła dogonić swoich konkurentów, a to dzięki połączeniu dużej liczby przedsiębiorstw szybkimi łączami z siecią internetową. Reguły handlu elektronicznego muszą być przewidywalne i budzić zaufanie przedsiębiorstw oraz konsumentów. Trzeba podjąć kroki, które zapewnią Europie przodownictwo w głównych sferach technologii, jak np. telekomunikacja przenośna. Tempo zmian technologicznych może wymagać w nieodległej już przyszłości nowych i bardziej elastycznych uregulowań.
11. Rada Europejska wzywa w szczególności do:
 - przyjęcia możliwe jak najpilniej przez Radę UE, jeszcze w 2000 r., jeśli to właściwe, to wraz z Parlamentem Europejskim, aktów prawnych, które utworzą ramy prawne handlu elektronicznego, praw autorskich i praw pokrewnych, e-pieniądza, świadczenia usług finansowych na odległość, jurysdykcji i wykonywania orzeczeń oraz systemu kontroli eksportu podwójnego zastosowania; rozważenia przez Komisję i Radę, w jaki sposób wesprzeć zaufanie konsumentów do handlu elektronicznego, zwłaszcza w drodze ustanowienia alternatywnych systemów rozwiązywania sporów;
 - zakończenia przez Radę UE i Parlament Europejski w 2001 r., aczkolwiek możliwie jak najszybciej, prac nad projektami aktów prawnych, jakie przedstawiła Komisja po zamknięciu w 1999 r. przeglądu regulacji dotyczących telekomunikacji; zapewnienia przez państwa członkowskie i Wspólnotę, jeśli będzie to właściwe, że wymogi odnoszące się do częstotliwości dla przyszłych przenośnych systemów telekomunikacyjnych są wypełniane terminowo i skutecznie. Budowa w pełni zintegrowanego i zliberalizowanego rynku telekomunikacyjnego powinna zostać zakończona do końca 2001 r.;
 - zapewnienia jeszcze większego zakresu konkurencji w dostępie do sieci lokalnych przed końcem 2000 r. przez wspólne wysiłki państw członkowskich i Komisji oraz otwarcie infrastruktur lokalnych w celu uzyskania istotnego spadku kosztów korzystania z Internetu;

- zapewnienia przez państwa członkowskie wszystkim szkołom w Unii dostępu do Internetu i zasobów multimedialnych do końca 2001 r., a także, aby do końca 2002 r. wszyscy nauczyciele umieli korzystać z Internetu i innych środków multimedialnych;
- zapewnienia przez państwa członkowskie do 2003 r. powszechnego dostępu za pomocą urządzeń elektronicznych do systemu podstawowych usług publicznych;
- udostępnienia przez Wspólnotę i państwa członkowskie, przy wsparciu Europejskiego Banku Inwestycyjnego, we wszystkich krajach europejskich tanich, szybkich, połączonych sieci umożliwiających dostęp do Internetu oraz wspierania rozwoju aktualnej wiedzy informatycznej i innych sieci telekomunikacyjnych, jak również zawartości tych sieci. Szczegółowe cele powinny zostać określone w planie działań na rzecz e-Europy.

Ustanowienie Europejskiego Obszaru Badań i Innowacji

12. Ze względu na ważną rolę, jaką odgrywają badania i rozwój technologii w pobudzaniu wzrostu gospodarczego, przyroście zatrudnienia i zwiększeniu stopnia spójności społecznej, Unia musi dążyć w kierunku celów wytyczonych w informacji Komisji Europejskiej pt. *Ku Europejskiemu Obszarowi Badań*. Działalność badawcza na poziomie krajowym i unijnym musi być bardziej spójna i musi skuteczniej funkcjonować, tak by przynosiła ona najlepsze rezultaty, była innowacyjna, a także by Europa mogła zaoferować atrakcyjne perspektywy swoim najzdolniejszym obywatelom. Instrumenty ustanowione na mocy Traktatu oraz wszelkie inne właściwe środki, łącznie z dobrowolnymi układami, muszą być w pełni wykorzystywane do osiągnięcia tego celu w sposób elastyczny, zdecentralizowany i wolny od biurokratycznych przeszkód. Jednocześnie wynalazczość i pomysłowość powinny być w ramach opartej na wiedzy gospodarce odpowiednio wynagradzane, szczególnie dotyczy to ochrony patentów.
13. Rada Europejska zwraca się z prośbą do Rady UE i Komisji oraz do państw członkowskich, by tam, gdzie wymaga tego sytuacja, podejmować stosowne działania, będące elementami procesu tworzenia Europejskiego Obszaru Naukowego, poprzez:
 - rozwój takich mechanizmów funkcjonowania krajowych i międzynarodowych wspólnych programów badawczych, prowadzonych na zasadzie dobrowolności i w dowolnie wybranym celu, aby lepiej wspólnie wykorzystać środki przeznaczone na rozwój i badania w poszczególnych państwach członkowskich, a zarazem regularnie przedstawiać Radzie sprawozdania z osiągniętego postępu; przedstawić do 2001 r. zestawienie przodujących ośrodków badawczo-rozwojowych ze wszystkich państw członkowskich, upowszechniając w ten sposób ideę doskonałych rozwiązań w tej dziedzinie;
 - poprawę warunków inwestowania w prywatne badania naukowe, zawierania porozumień naukowo-badawczych oraz powstawania firm działających w sferze zaawansowanej technologii poprzez stosowną politykę podatkową, regulacje odnoszące się do kapitału ryzyka oraz wsparcie Europejskiego Banku Inwestycyjnego;
 - wspieranie rozwoju otwartej na propozycje wszystkich zainteresowanych metody koordynacji narodowych polityk w dziedzinie badań i rozwoju oraz określenie do czerwca 2000 r. sposobów oceniania osiągnięć w różnych dziedzinach, w szczególności dotyczących rozwoju zasobów ludzkich; wprowadzenie przed czerwcem 2001 r. europejskiego systemu punktacji innowacyjności;

- ułatwienie utworzenia do końca 2001 r. bardzo szybkiej transeuropejskiej sieci do celów elektronicznej komunikacji naukowej, przy wsparciu ze strony EIB, łączącej instytucje badawcze i uniwersytety, jak również biblioteki naukowe, ośrodki naukowo-badawcze i – stopniowo – szkoły;
- podjęcie działań, których celem będzie usunięcie do 2002 r. przeszkód w swobodnym przepływie naukowców w Europie oraz trwałe przyciągnięcie do Europy wybitnych talentów naukowych;
- zapewnienie, że patent wspólnotowy będzie dostępny pod koniec 2001 r., łącznie z modelem użyteczności, aby ochrona patentów w skali Wspólnoty była równie prosta i niedroga oraz możliwie jak najbardziej pełna, tak jak dzieje się to w przypadku największych konkurentów.

Tworzenie sprzyjających warunków powstawania i rozwoju firm innowacyjnych, szczególnie w grupie małych i średnich przedsiębiorstw (MSP)

14. Konkurencyjność i dynamizm przedsiębiorstw zależy bezpośrednio od systemu regulacji prawnych sprzyjających inwestycjom, innowacji i przedsiębiorczości. Konieczne są dalsze wysiłki w celu obniżenia kosztów prowadzenia interesów i wyeliminowania zbędnej biurokracji, która poważnie utrudnia funkcjonowanie małych i średnich przedsiębiorstw. Instytucje europejskie, rządy narodowe oraz władze regionalne i lokalne muszą nadal zwracać szczególną uwagę na wpływ oraz koszty wynikające z przestrzegania przyszłych (projektowanych) regulacji prawnych i powinny prowadzić dialog z firmami i obywatelami, tak by opisany wyżej cel był wciąż aktualny. Specjalne działania są także potrzebne w celu wspierania rozwoju kluczowych systemów współpracy w sieciach innowacyjnych, tzn. systemów umożliwiających porozumiewanie się między firmami i rynkami finansowymi, sferą badań i rozwoju oraz instytucjami kształcącymi, systemem usług doradczych i rynkami technologicznymi.
15. Rada Europejska jest zdania, że otwarta metoda koordynacji powinna mieć w tej dziedzinie zastosowanie, toteż z całą mocą domaga się:
 - przyjęcia przez Radę UE i Komisję, do czerwca 2000 r., uporządkowanych reguł dokonywania ocen w takich kwestiach, jak ilość czasu oraz koszty związane w utworzeniu firmy, wartość zainwestowanego kapitału ryzyka, liczba osób po studiach menedżerskich i naukowo-teoretycznych oraz możliwości kształcenia. Pierwsze wnioski z tej oceny powinny zostać przedstawione do grudnia 2000 r.;
 - rychłego przedstawienia przez Komisję informacji na temat przedsiębiorczej, innowacyjnej i otwartej Europy, wraz z wieloletnim programem na rzecz przedsiębiorstw i przedsiębiorczości na lata 2001-2005, który będzie swoistym katalizatorem we wspomnianym procesie;
 - opracowania przez Radę UE i Komisję Europejskiej Karty Małych Przedsiębiorstw (właściwym terminem jej przyjęcia powinien być czerwiec 2000 r.), której postanowienia zobowiązywałyby państwa członkowskie do ukierunkowania wspomnianych wyżej instrumentów na małe przedsiębiorstwa, bowiem to one tworzą najwięcej nowych miejsc pracy w Europie, oraz do odpowiedniego reagowania na ich potrzeby;
 - przedstawienia przez Radę UE i Komisję do końca 2000 r. sprawozdania na temat prowadzonego przeglądu instrumentów finansowych stosowanych przez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) i Europejski Fundusz Inwestycyjny (EFI); tak by skierować

środki na wspieranie tworzenia nowych firm, firm działających w sferze zaawansowanej technologii oraz mikroprzedsiębiorstw, jak również innych inicjatyw kapitału ryzyka, proponowanych przez EIB.

Reformy gospodarcze na rzecz ukształtowania właściwie funkcjonującego rynku wewnętrznego

16. Należy dołożyć wszelkich starań, aby zakończyć budowę rynku wewnętrznego w niektórych sektorach oraz osiągnąć poprawę w innych, zapewniając tym samym ochronę interesów firm oraz konsumentów. Aby w pełni korzystać z liberalizacji rynku, konieczne jest także istnienie efektywnych ram prowadzenia permanentnych analiz i proponowania ulepszeń, na podstawie strategii rynku wewnętrznego, przyjętej przez Radę Europejską na spotkaniu w Helsinkach. Ponadto należy stosować sprawiedliwe i ujednolicone reguły konkurencji oraz zasady rządzące pomocą państwa, tak by zapewnić firmom możliwość efektywnego funkcjonowania na konkurencyjnym rynku na jednakowych zasadach, jakie obowiązują na rynku wewnętrznym.
17. Rada Europejska zwraca się zatem z prośbą do Komisji Europejskiej, Rady UE i państw członkowskich, aby – zgodnie ze swymi kompetencjami:
 - określiły do końca 2000 r. strategię eliminowania barier w świadczeniu usług;
 - przyspieszyły liberalizację w takich dziedzinach, jak energia gazowa, elektryczność, usługi pocztowe oraz transport. Rada zwraca się do Komisji z wnioskiem o jak najszybsze przedstawienie projektu dotyczącego użytkowania i zarządzania przestrzenią powietrzną; celem jest uzyskanie w pełni operacyjnego rynku wewnętrznego w tych dziedzinach. Rada Europejska oceni osiągnięty postęp na kolejnym spotkaniu na wiosnę, na podstawie sprawozdania Komisji i przedstawionych propozycji;
 - zakończyły, w rozsądnym terminie, prace nad niezbędnymi projektami regulacji, które umożliwią uaktualnienie zasad dostępu do zamówień publicznych, zwłaszcza pod kątem ułatwień dla małych i średnich przedsiębiorstw; wskazane jest, by stosowne prawo mogło wejść w życie do 2002 r.;
 - podjęły konieczne kroki, których rezultatem byłyby wspólnotowe i rządowe przetargi publiczne *on-line*;
 - przygotowały do 2001 r. strategię dalszych skoordynowanych działań, łącznie z akcjami podejmowanymi przez administrację publiczną, w celu uproszczenia obowiązujących przepisów zarówno na poziomie Wspólnoty, jak i na szczeblu krajowym. W strategii powinny zostać określone obszary, gdzie konieczne są dalsze działania państw członkowskich na rzecz rozsądnej transpozycji przepisów prawnych Wspólnoty do prawa krajowego;
 - z całą konsekwencją wspierały konkurencję, przyczyniając się do – generalnie – ograniczenia pomocy państwa, odchodząc od wspierania poszczególnych firm lub sektorów, a koncentrując się na pomocy podczas realizacji horyzontalnych celów wspólnotowych, jak wzrost zatrudnienia, rozwój regionalny, ochrona środowiska oraz kształcenie i badania.
18. Kompleksowe zmiany strukturalne są niezbędne, aby osiągnąć ambitne cele w sferze wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i przeciwdziałania marginalizacji społecznej. Główne dziedziny zostały już określone przez Radę i właśnie one będą przedmiotem szczególnego zainteresowania w ramach procesu z Cardiff. W związku z tym Rada Euro-

pejska zwraca się do Rady UE z prośbą o przyspieszenie prac dotyczących wskaźników osiągnięć strukturalnych i o przedstawienie raportu na ten temat do końca 2000 r.

19. Rada Europejska uznaje za niezwykle ważne, aby w ramach rynku wewnętrznego i w oparciu na wiedzy gospodarce w pełni uwzględnić postanowienia Traktatu odnoszące się do tzw. usług powszechnych, a także do przedsiębiorstw, którym powierzono świadczenie tego rodzaju usług. Rada zwraca się także do Komisji z prośbą o uaktualnienie informacji z 1996 r. w sprawie wdrażania postanowień Traktatu.

Skuteczne i zintegrowane rynki finansowe

20. Efektywne i przejrzyste rynki finansowe przyczyniają się do wzrostu gospodarczego i wzrostu zatrudnienia przez lepszą alokację kapitału i zmniejszenie kosztów. Odgrywają one zatem zasadniczą rolę w promowaniu nowych koncepcji, wspieraniu przedsiębiorczości oraz w kwestiach dostępu i stosowania nowych technologii. Należy bezwzględnie wykorzystać możliwości związane z wprowadzeniem euro do integracji rynków finansowych UE. Skuteczne rynki kapitału ryzyka odgrywają również ważną rolę w powstawaniu innowacyjnych, dynamicznie rozwijających się małych i średnich przedsiębiorstw oraz w tworzeniu nowych, trwałych miejsc prac.
21. Aby przyspieszyć budowę rynku wewnętrznego dla sektora usług finansowych, należy podjąć działania zmierzające do:
 - opracowania ścisłego harmonogramu wdrażania do 2005 r. planu działań w sektorze usług finansowych, uwzględniając takie kwestie priorytetowe, jak ułatwienie – w najszerszym zakresie – dostępu do kapitału inwestycyjnego w skali całej UE, również dla małych i średnich przedsiębiorstw, poprzez ustanowienie „jednolitego paszportu” dla emitentów; przyjęcia systemu ułatwień, jeśli chodzi o efektywny udział wszystkich inwestorów w zintegrowanym rynku, przez eliminowanie barier inwestowania w funduszach emerytalnych; wspierania coraz ściślejszej integracji i doskonalenia funkcjonowania rynków obligacji – przez szerszy zakres konsultacji i większą przejrzystość harmonogramu emisji obligacji, technik i instrumentów oraz sprawniejsze funkcjonowanie sprzedaży transgranicznej, a także rynków wtórnych (*repo*); i wreszcie – zapewnienia lepszych metod porównywania sprawozdań finansowych firm, bardziej intensywnej współpracy instytucji wprowadzających regulacje na unijnych rynkach finansowych;
 - zapewnienia – do 2003 r. – wdrożenia całego planu działań w sprawach dotyczących kapitału ryzyka;
 - osiągnięcia szybkiego postępu w przygotowaniu projektów dotyczących ofert przejęcia, przetargów, restrukturyzacji i likwidacji instytucji kredytowych oraz firm ubezpieczeniowych, których wdrożenie doprowadzi do poprawy funkcjonowania i większej stabilizacji na europejskim rynku finansowym;
 - przyjęcia, zgodnie z wnioskami z posiedzenia Rady Europejskiej w Helsinkach, niezbędnego tzw. pakietu podatkowego.

Koordinacja polityki makroekonomicznej: konsolidacja fiskalna, standardy i stabilność finansów publicznych

22. Oprócz zapewnienia stabilności makroekonomicznej oraz wspierania wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, polityka makroekonomiczna powinna ułatwiać i pomagać

w przechodzeniu do gospodarki opartej na wiedzy, co zakłada wzrost roli polityki strukturalnej. Dialog na tematy makroekonomiczne w ramach tzw. procesu kolońskiego musi wytworzyć klimat zaufania między wszystkimi zaangażowanymi podmiotami, tak aby można było lepiej zrozumieć wzajemne stanowiska czy ograniczenia. Okazja, jaką jest wzrost gospodarczy, powinna być wykorzystana do bardziej aktywnej konsolidacji fiskalnej oraz poprawy standardów obowiązujących w finansach publicznych oraz do stabilizacji tego sektora.

23. Rada Europejska zwraca się z wnioskiem do Rady UE i Komisji, aby zgodnie z obowiązującymi procedurami złożyły do wiosny 2001 r. sprawozdania na temat oceny wpływu finansów publicznych na wzrost gospodarczy i zatrudnienie oraz, na podstawie porównywalnych danych i wskaźników, informacji, czy zostały podjęte właściwe działania zmierzające do:
- zmniejszenia obciążeń podatkowych związanych z pracą, a szczególnie pracą, która wymaga stosunkowo niskich kwalifikacji i jest słabo płatna; poprawy struktury zatrudnienia oraz uzyskania lepszych efektów systemów podatkowych i ulg w zachęcaniu do kształcenia zatrudnionych;
 - reorientacji wydatków publicznych w celu zwiększenia znaczenia kumulacji kapitału – zarówno materialnego, jak i ludzkiego – oraz w celu wspierania badań i rozwoju, innowacyjności i informatyki;
 - zapewnienia długoterminowej stabilności finansów publicznych, z uwzględnieniem różnych czynników, łącznie z wpływem starzenia się populacji, w świetle raportu przygotowywanego przez Wysoką Grupę Roboczą ds. ochrony socjalnej.

UNOWOCZEŚNIENIE EUROPEJSKIEGO MODELU SPOŁECZNEGO PRZEZ INWESTYCJE W TZW. ZASOBY LUDZKIE I UKSZTAŁTOWANIE NOWEGO, AKTYWNEGO PAŃSTWA O ROZBUDOWANYM SYSTEMIE OPIEKI SPOŁECZNEJ

24. Ludzie to podstawowy kapitał Europy i do nich przede wszystkim powinna być skierowana polityka Unii. Inwestycje w tzw. zasoby ludzkie oraz w rozwój aktywnego i dynamicznego państwa o rozbudowanym systemie opieki społecznej zadecydują o miejscu Europy w gospodarce opartej na wiedzy, a zarazem zapewnią, że wykształcenie się nowego modelu gospodarki nie powiększy istniejących problemów społecznych związanych z bezrobociem, marginalizacją społeczną i biedą.

Edukacja i kształcenie – aby żyć i pracować w społeczeństwie opartym na wiedzy

25. Europejskie systemy edukacji i kształcenia muszą zostać dostosowane do potrzeb społeczeństwa opartego na wiedzy, jak również zapewnić poprawę poziomu i standardów zatrudnienia. Będą musiały oferować różne rodzaje możliwości nauki i szkolenia, dostosowane do grup na różnych etapach życia: ludzi młodych, bezrobotnych dorosłych oraz osób zatrudnionych, które – niemniej – mogą być narażone na nagłe zmiany w swej pracy. To nowe podejście powinno obejmować trzy zasadnicze elementy: rozwój lokalnych ośrodków kształcenia, promocję nowych podstawowych umiejętności, w szczególności w zakresie informatyki, oraz większą klarowność posiadanych kwalifikacji.
26. Rada Europejska zwraca się do państw członkowskich, zgodnie z ich konstytucyjnymi kompetencjami, Rady i Komisji o podjęcie koniecznych kroków, aby:

- zapewnić istotny, coroczny wzrost inwestycji w zasoby ludzkie *per capita*;
 - liczba młodych ludzi w wieku od 18 do 24 lat z jedynie średnim wykształceniem zmniejszyła się do 2010 r. o połowę;
 - szkoły i ośrodki kształcące, wszystkie podłączone do Internetu, zostały przekształcone w wielofunkcyjne lokalne ośrodki kształcenia, powszechnie dostępne, stosujące najwłaściwsze metody szkolenia adresowane do wielu grup; powinna zostać nawiązana, wzajemnie korzystna współpraca między szkołami, ośrodkami kształcenia, firmami i ośrodkami naukowymi;
 - europejskie regulacje określiły nowe, podstawowe umiejętności, jakie powinny być wpajane w ramach nauczania ustawicznego: znajomość informatyki, języków obcych, kultura technologiczna, przedsiębiorczość oraz cechy i umiejętności przydatne w życiu społecznym; powinien zostać wprowadzony europejski dyplom w zakresie podstawowej znajomości informatyki, z zdecentralizowanymi procedurami jego przyznawania, co oddziaływałoby na wzrost znajomości zagadnień informatycznych w całej Unii;
 - wygospodarować, do końca 2000 r., środki pozwalające wpłynąć na większą mobilność studentów, nauczycieli i pracowników ośrodków szkoleniowych i naukowo-badawczych, mianowicie przez najefektywniejsze wykorzystanie istniejących programów wspólnotowych (Socrates, Leonardo, Youth) oraz usunięcie przeszkód i większą przejrzystość uznawania kwalifikacji i okresów studiów i kształcenia; podjąć działania na rzecz wyeliminowania przeszkód w swobodnym przepływie nauczycieli (do 2002 r.) oraz przyciągnięcia sprawdzonych kadr nauczycielskich;
 - ustalić jednolity wzór europejskiego *curriculum vitae*, aczkolwiek na dobrowolny użytek, w celu usprawnienia mobilności za pomocą ułatwienia oceny nabytej wiedzy, zarówno przez ośrodki edukacyjne i kształcenia, jak i przez pracodawców.
27. Rada Europejska zwraca się z prośbą do Rady (ds. Edukacji) o przygotowanie ogólnych uwag na temat przyszłych celów systemów edukacyjnych, mając na uwadze wspólne niepokoje i priorytety, a zarazem w pełni respektując narodową różnorodność, co przyczyni się do postępu tzw. procesu z Luksemburga oraz z Cardiff, a także o przedstawienie bardziej pogłębionego sprawozdania Radzie Europejskiej podczas jej spotkania wiosną 2001 r.

Więcej lepszych miejsc pracy w Europie: rozwój aktywnej polityki zatrudnienia

28. Proces luksemburski, polegający na sformułowaniu wytycznych w sprawie zatrudnienia na poziomie wspólnotowym oraz przełożeniu ich na krajowe plany działań na rzecz zatrudnienia, doprowadził do znacznego zmniejszenia bezrobocia w Europie. Analiza średnioterminowa powinna ożywić ten proces, wzbogacając wytyczne i określając bardziej precyzyjnie cele, co można osiągnąć dzięki ustaleniu ściślejszych powiązań z innymi właściwymi dziedzinami polityki oraz znalezieniu bardziej efektywnych metod włączenia do tego procesu różnych podmiotów. Partnerzy społeczni muszą być bardziej zaangażowani w ustalanie, wdrażanie i wypełnianie stosownych wytycznych.
29. W tym kontekście Rada UE i Komisja są proszone o podjęcie działań w czterech zasadniczych dziedzinach. Są to:
- poprawa możliwości uzyskania pracy i ograniczenie niedostatków, jeśli chodzi o umiejętności osób starających się o jej podjęcie, w szczególności przez świadczenie

- usług związanych z zatrudnieniem, opartych na zbiorze danych o ofertach pracy, oraz na możliwościach kształcenia na skalę europejską; promocja specjalnych programów, dzięki którym bezrobotni będą mogli uzupełniać swe kwalifikacje;
- nadanie większego priorytetu kształceniu ustawicznemu jako podstawowemu elementowi europejskiego modelu społecznego, łącznie z zachęcaniem do zawierania umów między partnerami społecznymi w sprawach innowacji i kształcenia ustawicznego – przez wspólne uzupełnianie systemu stałego kształcenia oraz rotację stanowisk pracy, a także przez wprowadzenie europejskiej nagrody dla szczególnie wybijających się we wdrażaniu tych postulatów firm. Jednocześnie należy regularnie oceniać osiągnięty postęp;
 - zwiększenie zatrudnienia w sektorze usług, łącznie z tzw. usługami osobistymi, tam gdzie występują istotne braki; w grę mogą tu wchodzić inicjatywy sektora prywatnego, publicznego lub sektora trzeciego, lecz należy zadbać o specjalne rozwiązania dla najmniej uprzywilejowanych kategorii;
 - należy dalej zwracać uwagę na wszelkie aspekty dotyczące równych szans, łącznie z kwestiami, jakimi są odchodzenie od podziału zawodów według płci pracowników oraz ułatwianie godzenia pracy zawodowej z życiem rodzinnym, zwłaszcza przez analizę i ocenę funkcjonujących systemów opieki nad dziećmi.
30. Rada Europejska uważa, że ogólnym celem opisanych przedsięwzięć powinien się stać wzrost stopy aktywności zawodowej ze średnio, obecnie, 61% – jak to wykazują dostępne dane statystyczne – do około 70% w 2010 r., a w przypadku kobiet – ze średnio 51% (obecnie) do ponad 60% w 2010 r. Ze względu na różne pozycje wyjściowe w poszczególnych państwach członkowskich, każdy z członków Unii powinien rozważyć możliwość ustalenia narodowych celów podnoszenia poziomu zatrudnienia. Działanie te, poprzez zwiększenie liczebności siły roboczej, wzmocnią trwałość systemów opieki społecznej.

Unowocześnienie opieki społecznej

31. Europejski model społeczny, wraz ze swymi rozwiniętymi systemami opieki społecznej, musi być podstawą przechodzenia do gospodarki opartej na wiedzy. Niemniej systemy te wymagają dostosowań, tak aby aktywne państwo, z rozbudowanym systemem opieki społecznej, mogło zapewnić opłacalność pracy, zagwarantować ich trwałość w perspektywie długoterminowej, zwłaszcza w warunkach starzenia się populacji, wspierać walkę z marginalizacją społeczną, gwarantować równość płci, a także świadczyć wysokiej jakości usługi medyczne. Ponieważ wyzwaniu temu można skuteczniej sprostać wspólnym wysiłkiem, Rada Europejska zwraca się do Rady UE z prośbą o:
- zacieśnienie współpracy między państwami członkowskimi przez wymianę doświadczeń i poznawanie najlepszych rozwiązań praktycznych, korzystając z ulepszonych sieci informacji;
 - uprawnienie Wysokiej Grupy Roboczej ds. opieki społecznej, pamiętając o dorobku Komitetu ds. polityki gospodarczej, do wspierania tej współpracy i, jako pierwszy priorytet, do przygotowania, na podstawie informacji Komisji, analizy przyszłego modelu opieki społecznej w perspektywie długoterminowej, kładąc szczególny nacisk na trwałość systemów emerytalnych w różnych ramach czasowych do 2020 r., a w razie potrzeby i w latach następnych. Raport z poczynionych postępów powinien być gotowy w grudniu 2000 r.

Wspieranie walki z marginalizacją społeczną

32. Duża liczba osób żyjących w biedzie i pozostających poza nawiasem społeczeństwa jest w Unii nie do zaakceptowania. Trzeba podjąć działania zmierzające do wyeliminowania biedy, ustanawiając odpowiednio przemyślane cele, które zostaną przyjęte przez Radę pod koniec 2000 r. Wysoka Grupa Robocza ds. opieki społecznej będzie uczestniczyła w tych pracach. Nowe społeczeństwo informacyjne oferuje ogromny potencjał, który może być pomocny do ograniczenia marginalizacji społecznej, zarówno poprzez stworzenie warunków ekonomicznych do osiągnięcia większego dobrobytu – poprzez szybszy wzrost gospodarczy i zwiększenie zatrudnienia, jak i przez tworzenie nowych możliwości uczestnictwa. Jednakże poważne staje się ryzyko stałego powiększania się przepaści między tymi, którzy mają już dostęp do nowej wiedzy, i tymi, którzy są z niej wyłączeni. Aby uniknąć tego niebezpieczeństwa i zmaksymalizować nowy potencjał, należy podjąć działania na rzecz zwiększenia zakresu umiejętności, na rzecz promowania szerszego dostępu do wiedzy oraz na rzecz walki z bezrobociem, najlepszą bowiem obroną przed marginalizacją społeczną jest praca. Polityka mająca na celu walkę z wyobcowaniem społecznym powinna być oparta na otwartej metodzie koordynacji, łączącej narodowe plany działań z inicjatywą współpracy w tej dziedzinie, która zostanie przedstawiona przez Komisję Europejską w czerwcu 2000 r.
33. Rada Europejska zwraca się z prośbą do Rady i Komisji przede wszystkim o:
- podjęcie wysiłków, które umożliwią lepsze zrozumienie zjawiska marginalizacji społecznej, mianowicie poprzez nieustanny dialog i wymianę informacji na temat doświadczeń, z uwzględnieniem wspólnie ustalonych wskaźników; Wysoka Grupa Robocza ds. opieki społecznej będzie aktywnie uczestniczyć w pracach nad tymi wskaźnikami;
 - uwzględnienie zagadnień związanych ze zwalczaniem marginalizacji w polityce państw członkowskich, która dotyczy zatrudnienia, edukacji i kształcenia, zdrowia, oraz w polityce rodzinnej; działania na poziomie narodowym zostaną uzupełnione na szczeblu wspólnotowym w ramach funduszy strukturalnych (z bieżącego budżetu);
 - rozwijanie działań priorytetowych skierowanych do szczególnych grup (np. mniejszości, dzieci, ludzi starszych, niepełnosprawnych), przy czym państwa członkowskie będą dokonywać wyboru tych działań zgodnie z indywidualnymi potrzebami, a następnie przedstawią tryb ich wdrożenia.
34. W duchu niniejszych wniosków Rada będzie nadal analizować przyszły kierunek polityki społecznej, opierając się na informacji Komisji oraz biorąc pod uwagę porozumienie o Europejskiej Agendzie Społecznej, jakie osiągnięto na grudniowym posiedzeniu w Nicei, a także inicjatywy różnych partnerów [społecznych].

WDRAŻANIE DECYZJI: PODEJŚCIE BARDZIEJ SPÓJNE I SYSTEMATYCZNE

Udoskonalenie istniejących procesów

35. W tych sprawach nie jest potrzebny żaden nowy proces, bowiem Ogólne Wytyczne Polityki Gospodarczej oraz tzw. proces luksemburski, proces z Cardiff oraz z Kolonii zapewniają właściwe instrumentarium, które stanie się skuteczne, jeśli procesy te zostaną uproszczone i będą lepiej koordynowane, zwłaszcza uwzględniając uczestnictwo innych struktur Rady, które brały udział w przygotowaniu przez ECOFIN wspomnianych wytycznych. Ponadto w Ogólnych Wytycznych Polityki Gospodarczej więcej uwagi trzeba poświęcić średnio- i długoterminowym implikacjom polityki strukturalnej oraz

reformom zmierzającym do wspomagania potencjału wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i spójności społecznej, jak również przechodzeniu do gospodarki opartej na wiedzy. Procesy z Cardiff i z Luksemburga umożliwiają szczegółowe podejście do poszczególnych problemów.

36. Wysiłki te wesprze Rada Europejska, odgrywając rolę przewodnika oraz koordynatora, zapewniając ogólną spójność i skuteczne monitorowanie postępu w dążeniu do strategicznego celu. Rada Europejska spotka się na corocznym szczycie na wiosnę, który będzie poświęcony kwestiom ekonomicznym i społecznym, zatem prace powinny zostać zorganizowane w perspektywie takich spotkań oraz w celu realizacji wniosków z nich wypływających. Rada Europejska prosi Komisję o przygotowanie rocznego skróconego raportu na temat osiągniętego postępu, na podstawie uzgodnionych wskaźników strukturalnych dotyczących zatrudnienia, wynalazczości, reform gospodarczych oraz spójności społecznej.

Wdrożenie nowej metody koordynacji

37. Zastosowanie nowej, otwartej metody koordynacji jako instrumentu, który będzie służył upowszechnianiu najlepszej praktyki i uzyskaniu większej zbieżności w realizacji celów UE, ułatwi nam osiągnięcie celu strategicznego. Ta metoda, której zadaniem jest pomoc dla państw członkowskich w stopniowym rozwoju ich polityk, zakłada:
- ustalenie wytycznych dla Unii, wraz ze szczegółowymi harmonogramami osiągnięcia celów w perspektywie krótkoterminowej, średnioterminowej oraz długoterminowej;
 - zastosowanie, jeśli będzie to właściwe, wskaźników ilościowych i jakościowych oraz wprowadzenie oceny sytuacji w UE w porównaniu ze wskaźnikami najlepszymi na świecie, uwzględniając zarazem przystosowanie tych wskaźników do potrzeb poszczególnych państw członkowskich oraz sektorów, tak by móc porównywać najlepsze rozwiązania praktyczne;
 - transpozycję europejskich wytycznych do polityk krajowych i regionalnych poprzez ustalenie szczegółowych celów oraz przyjęcie środków, uwzględniając zróżnicowanie krajowe i regionalne;
 - okresowe monitorowanie, ocenę i analizę badawczą, traktowane jako część procesu wzajemnego zapoznawania się z sytuacją.
38. Zgodnie z zasadą subsydiarności, zostanie zastosowane podejście w pełni zdecentralizowane, zapewniające aktywne zaangażowanie (w różnych formach współpracy) ze strony Unii, państw członkowskich, władz szczebla regionalnego i lokalnego, jak również partnerów społecznych i społeczeństwa. Komisja Europejska będzie stosowała metodę oceniania najlepszych praktyk wspólnie z zaangażowanymi w ten proces podmiotami, zwłaszcza zaś partnerami społecznymi, firmami i organizacjami pozarządowymi.
39. Rada Europejska apeluje szczególnie do poczucia odpowiedzialności społecznej firm w zakresie najlepszych sposobów kształcenia ustawicznego, organizacji pracy, równych szans, przeciwdziałania marginalizacji społecznej i trwałego rozwoju.
40. Wysokie Forum, w którym uczestniczą instytucje i organizacje unijne oraz partnerzy społeczni, odbędzie się w czerwcu. Na porządku obrad znajdzie się analiza procesów z Luksemburga, z Cardiff i z Kolonii oraz ocena wkładu poszczególnych podmiotów do realizacji Europejskiego Paktu na rzecz Zatrudnienia.

Mobilizacja niezbędnych środków

41. Osiągnięcie tego nowego strategicznego celu będzie przede wszystkim zależało od sektora prywatnego, jak również współpracy sektorów publicznego i prywatnego. Na sukces tej inicjatywy wpłynie też poziom mobilizacji środków dostępnych na rynku, jak też zakres wysiłków podejmowanych przez państwa członkowskie. Unia powinna się stać katalizatorem tego procesu, ustalając właściwe ramy mobilizacji wszystkich dostępnych środków w celu przejścia do gospodarki opartej na wiedzy, a zarazem wnosząc swój wkład w granicach funkcjonującej polityki wspólnotowej, posiłkując się też postanowieniami *Agendy 2000*. Jednocześnie Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje wyrażoną przez Europejski Bank Inwestycyjny gotowość do udzielenia wsparcia w sferach tzw. kapitału ludzkiego, małych i średnich przedsiębiorstw oraz przedsiębiorczości, nauki i rozwoju, sieci informatycznych, w sektorze telekomunikacyjnym oraz na rzecz innowacji. W ramach tzw. inicjatywy *Innowacja 2000* EBI powinien zrealizować swój plan udostępnienia kolejnego miliarda euro w celu zmobilizowania kapitału ryzyka na potrzeby małych i średnich przedsiębiorstw oraz uruchomienia w dziedzinach priorytetowych programu pożyczek wartości 12–15 miliardów euro w ciągu najbliższych trzech lat.

II. WSPÓLNA EUROPEJSKA POLITYKA BEZPIECZEŃSTWA I OBRONY

42. Rada Europejska przyjęła wstępny raport Prezydencji *Wzmocnienie Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa Europejskiego i Obrony*, w którym przedstawiono działania zrealizowane w trakcie Prezydencji, wspólnie z sekretarzem generalnym/wysokim przedstawicielem, w ramach Rady ds. Ogólnych, zgodnie z wytycznymi z Helsinek.
43. Rada Europejska wyraża szczególną satysfakcję, że organy tymczasowe, których powołanie przewidziano w Helsinkach, już efektywnie działają, oraz że Rada UE wskazała sposoby sprecyzowania nadrzędnego celu oraz wkładu poszczególnych krajów, co umożliwi uzyskać zdolność w sprawach wojskowych, tak jak to określono w Helsinkach.
44. Rada Europejska oczekuje dalszych działań Prezydencji wraz z sekretarzem generalnym/wysokim przedstawicielem Rady oraz raportu końcowego Prezydencji, który zostanie przedstawiony na posiedzeniu Rady Europejskiej w Feira, zgodnie z postanowieniami z Helsinek, łącznie z propozycjami dotyczącymi zarówno włączenia krajów trzecich w struktury UE odpowiedzialne za zażegnywanie kryzysów militarnych, jak i w kontekście rozwoju stosunków UE–NATO, zgodnie z wnioskami Rady Europejskiej z Helsinek.
45. Rada Europejska docenia również dotychczasowe osiągnięcia w dziedzinie cywilnych struktur kryzysowych. Apeluje do Rady UE, aby do czasu szczytu w Feira lub na tym spotkaniu powołała Komitet ds. Kryzysów Cywilnych.

III. ZACHODNI REJON BAŁKANÓW

46. Rada Europejska potwierdza, że pokój, dobrobyt i stabilność Europy Południowo-Wschodniej są strategicznym priorytetem Unii Europejskiej. Rada Europejska odnotowuje postęp osiągnięty w zeszłym roku, ale także i poważne wyzwania, przed jakimi stoi międzynarodowa społeczność w zachodnim rejonie Bałkanów. Rada Europejska przyjmuje raport sekretarza generalnego/wysokiego przedstawiciela, przygotowany wspólnie z Komisją, w sprawie tego obszaru.

47. Rada Europejska potwierdza, że jej ogólnym celem pozostaje możliwie najpełniejsza integracja krajów tego regionu z politycznym i gospodarczym centrum Europy. Rada Europejska podtrzymuje swe stanowisko, że proces stabilizacji i stowarzyszenia [ze WE] jest częścią jej polityki na Bałkanach. Układy o stabilizacji i stowarzyszeniu będą zawierać klauzule o pomocy oraz współpracy finansowej i gospodarczej, o dialogu politycznym, harmonizacji prawa z prawem UE, współpracy w dziedzinie innej polityki i na rzecz wolnego handlu. Zawarcie takich porozumień powinna poprzedzać asymetryczna liberalizacja handlu. Rada Europejska zachęca kraje regionu do współpracy między sobą oraz do współpracy z Unią, tak aby proces stabilizacji i stowarzyszenia mógł zostać pomyślnie zakończony.
48. Rada Europejska, uwzględniając wnioski ze swego posiedzenia w Tampere, przypomina o zbliżającej się konferencji adriatyckiej, organizowanej przez Włochy we współpracy z Unią Europejską, która odbędzie się 19–20 maja w Ankonie. Jej celem jest wzmocnienie współpracy krajów regionu Adriatyku w walce ze zorganizowaną przestępczością, przemytem i nielegalną imigracją oraz wspieranie współpracy przygranicznej.
49. Rada Europejska ponownie usilnie prosi Komisję, by złożyła ona projekt w sprawie przyjęcia szybkich procedur, zapewniających udzielanie w pilnym trybie skutecznej pomocy.
50. Rada Europejska podkreśla, że w Federalnej Republice Jugosławii demokratyczna i pełna woli współpracy Serbia, żyjąca w zgodzie ze swymi sąsiadami, będzie mile widzianym kandydatem na członka europejskiej rodziny. Z tego względu Unia będzie kontynuować działania na rzecz demokratycznych przemian w Serbii. Dopóki Prezydent Miloszević utrzymuje się u władzy, niezbędnym elementem polityki UE będą selektywne sankcje nakładane na serbski reżim. Rada Europejska apeluje do narodu serbskiego o wzięcie swego losu we własne ręce i upomnienie się o miejsce w rodzinie demokratycznych narodów. UE będzie nie tylko nadal wspierać demokratyczną opozycję, ale także nawiąże wielopłaszczyznowy dialog z serbskim społeczeństwem. Należy zachęcać serbskie organizacje pozarządowe do nawiązywania współpracy na poziomie regionalnym w ramach Paktu o Stabilizacji.
51. Rada Europejska ponagla Komisję i wszystkie zaangażowane strony, także Komisję Dunajską, aby natychmiast podjęły przedsięwzięcia, które umożliwią oczyszczenie Dunaju przed letnim sezonem żegludowym.
52. Rada Europejska popiera wysiłki Czarnogóry na rzecz reform demokratycznych i rozwoju gospodarczego. Rada Europejska podkreśla pilną potrzebę udzielenia pomocy Czarnogórze, aby zapewnić tam przetrwanie demokratycznego rządu i uniknąć kolejnego poważnego kryzysu w regionie. Oprócz zalecenia Europejskiemu Bankowi Centralnemu dokonania analizy w sprawie możliwego rozszerzenia jego działań na Czarnogórę, Rada Europejska zwraca się z prośbą do właściwych instytucji o niezwłoczne podjęcie niezbędnych decyzji dotyczących sfinansowania, w ramach środków dostępnych w 2000 r., projektów, programów i innych form pomocy, jakie pomogłyby zaspokoić obecne potrzeby finansowe Czarnogóry, sięgając – w razie potrzeby – do rezerw budżetowych UE, jak również w celu sfinansowania pomocy makroekonomicznej. Na tym tle Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje informację o oficjalnej inauguracji działalności przez Agencję Odbudowy w Salonikach.
53. Rada Europejska podtrzymuje swe poparcie dla rezolucji nr 1244 Rady Bezpieczeństwa ONZ, która stworzyła ramy działań wspólnoty międzynarodowej w Kosowie. Nadaje

ona kierunek wysiłkom Misji ONZ w Kosowie i siłom KFOR w ich dążeniu do realizacji celów rezolucji; dotyczy to również OBWE. Jeśli uda się doprowadzić do udziału Serbów w tymczasowej administracji oraz w wyborach miejskich na jesieni 2000 r., będzie to ważny krok na drodze do stabilizacji sytuacji w Kosowie. Trwała stabilność w tym regionie może zostać osiągnięta jedynie przez uwzględnienie zgodnych z prawem interesów krajów ościennych Federalnej Republiki Jugosławii, z pełnym poszanowaniem ich integralności terytorialnej oraz istniejących granic.

54. Szczególna odpowiedzialność Unii w tym regionie oznacza, że musi ona odgrywać główną rolę w wyrażaniu międzynarodowego poparcia dla Kosowa. Unia pragnie, by międzynarodowy wysiłek w Kosowie został uwieńczony sukcesem. Toteż dostrzega ona konieczność udzielania pomocy w znacznie bardziej skoordynowanej i spójnej formie, z zastrzeżeniem jednak, że wysiłki Unii i jej państw członkowskich są prawidłowo oceniane. UE wnosi największy wkład w stabilizację sytuacji w Kosowie, o czym świadczą fakty: 30 tys. jej żołnierzy służy w oddziałach KFOR, a do sił policyjnych skierowano 800 funkcjonariuszy, przekazano też 505 mln euro. Unia odgrywa także główną rolę w pracach Misji ONZ w Kosowie, których celem jest odbudowa gospodarcza.
55. Społeczność międzynarodowa zdecydowanie oczekuje, że strategia udzielania ekonomicznego i politycznego wsparcia dla Kosowa i całego regionu będzie bardziej spójna i dynamicznie realizowana. Rada Europejska podkreśla zasadniczą rolę Paktu o Stabilizacji, zawartego przy dużym udziale specjalnego koordynatora i specjalnego przedstawiciela UE. Ze względu na zasadniczą rolę UE Rada Europejska wzywa sekretarza generalnego/wysokiego przedstawiciela, aby działając w imieniu Prezydencji oraz Rady, we wszechstronnej współpracy z Komisją Europejską, zapewnił, by polityka UE w stosunku do zachodniego rejonu Bałkanów była realizowana w sposób spójny, z gwarancją wzmocnienia wpływów Unii, proporcjonalnie do jej wkładu, a także Pakt o Stabilizacji był lepiej skoordynowany z innymi działaniami społeczności międzynarodowej. Powinno to zaowocować stosowną propozycją działań na następnym posiedzeniu Rady ds. Ogólnych. Nadchodząca konferencja na temat finansowania regionalnego będzie decydująca dla wspólnych wysiłków międzynarodowej społeczności w Południowo-Wschodniej Europie.

IV. ROSJA

56. W obliczu zbliżających się w Rosji wyborów prezydenckich Rada Europejska potwierdza:
- znaczenie nawiązania wychodzącego naprzeciw oczekiwaniom strategicznego partnerstwa z Rosją, zgodnego z Umową o Partnerstwie i Współpracy, wspólną strategią UE i kolejnymi planami działań Prezydencji, tak aby obie strony mogły wspólnie działać w wielu dziedzinach wzajemnego zainteresowania, nieść Europie pokój, stabilizację i dobrobyt, opartych zarazem na wspólnych wartościach i celach;
 - potrzebę, ze względu na powyższą deklarację, by Rosja dotrzymała swych zobowiązań wobec Czechenii, a w szczególności:
 - zaprzestała wykorzystywania na masową skalę sił zbrojnych,
 - zezwoliła na prowadzenie niezależnych dochodzeń w sprawach łamania praw człowieka,
 - zezwoliła na swobodne pełnienie obowiązków przez właściwe organizacje międzynarodowe i obserwatorów,
 - jak najszybciej znalazła polityczne rozwiązanie konfliktu.

57. Rada Europejska uznaje posiedzenie Rady Stowarzyszenia z Rosją, przewidziane na 11 kwietnia, oraz planowany szczyt UE-Rosja jako ważne okazje, sprzyjające osiągnięciu tych celów. Także w tym celu Rada Europejska poleca „troice” złożyć wizytę w Moskwie jak najszybciej po wyborach prezydenckich w Rosji, aby przekazać nowemu prezydentowi i jego rządowi dotychczasowe stanowisko UE oraz swe niepokoje wpływające na stosunki bilateralne, które są ważne dla obu stron.

V. KONFERENCJA MIĘDZYRZĄDOWA

58. Rada Europejska przyjmuje do wiadomości informację na temat postępu w pracach Konferencji, jak również zamiar Prezydencji przedstawienia – w swoim imieniu – obszernego raportu na posiedzeniu Rady Europejskiej w Feira.

VI. NAJBARDZIEJ ODDALONE REGIONY

59. Rada Europejska przyjmuje do wiadomości ostatnio przedłożony przez Komisję raport w sprawie środków służących wdrożeniu art. 299 ust. 2, który dotyczy najbardziej oddalonych regionów [Unii Europejskiej], i zachęca Komisję do przedstawiania Radzie wstępnych propozycji.